

Ольга Кенезине

ПАРИЖ
зі смаком солоної
карамелі

Роман

Переклад з румунської Андрія Мацейка

Чернівці
Видавничий дім «Букрек»
2022

УДК 821.135.1–31

К 35

Ольга Кецевине

К 35 Париж зі смаком солоної карамелі: роман / пер. з рум. А. Мацейка. Чернівці: Букрек, 2022. 176 с.

ISBN 978-966-997-099-2

Головна героїня, Софія Келугеряну, із Кишинева перебирається до найромантичнішої європейської столиці — до Парижа. Шукати кохання? Авжеж. Але найперше — знайти себе.

Чи вдасться їй змінити фартушок прибиральниці на лікарський халат? Де на Софію чекатиме справжнє кохання? Як їй не втратити зв'язок з найріднішими людьми, якщо вони живуть в інших країнах? Усе це — у книзі зі смаком солоної карамелі. А також — як не загубитися у світі, де кожен з нас — переселенець, навіть на своїй землі.

Книга нашого часу.

УДК 821.135.1–31

© Кецевине Ольга, 2021

© Мацейко Андрій, переклад, 2022

© Видавничий дім «Букрек», 2022

ISBN 978-966-997-099-2

Мене виховала бабуся. Але вона не була такою, як ми можемо уявити. Вона стала бабусяю тоді, коли інші жінки лише вперше стають мамами. Тому я називала її на ім'я. А як інакше? Мама? Бабця? Спробували б ви так сказати!

У нашій сім'ї всі так чи інакше постраждали від коханя. І це передавалося генетично. Як, наприклад, алкоголізм чи сухоти. Згадайте, коли йдете до сімейного лікаря, він занотовує в медичну картку всю інформацію. Потім питає, чи хворіли на сухоти ви або ваші батьки. Ні, не хворіли, а ось на кохання — всі перехворіли.

Лія, та, що моя бабуся, вийшла заміж студенткою першого курсу. За заїжджого грузинського парубка. Тоді вона заледве досягла повноліття. Бабуся навчалась у медичному, потім стала хірургом. Дуже вже хотіла дізнатись, де там, в середині людського тіла, оселилась душа. Знайти й вирізати. Як зайвий орган, що заважає жити і працювати.

Тож навчалась вона в медичному інституті. Лія — донька священника, якого росіяни вивезли в Магадан, але який з волі Божої вижив. І навіть не змінив професію, тобто так і служив Богу все життя. Майбутню дружину зустрів там, теж зі злісних ворогів радянської влади. Мама Лії була румункою з Чернівецької області, тендітна, майже прозора, з величезними карими очима. Хто б хоч глянув на неї, коли там, на півночі, цінували жінок, які працювали нарівні з чоловіками, а деколи й більше за них, та ще й вміли пити, як вони, і не хмеліти? Якого там коня зупиняти на скаку... Навіщо? Нехай скаче на здоров'я. А заходить в хижу, що горить, — то взагалі безглуздя. Але якщо там

спить п'яний чоловік, то тоді нічого іншого не залишається. Не покидати ж його там, щоб засмажився, як кабанчик до Великодня.

А ось Штефан одружився з нею. Та ще й подякував Господу за такий скарб. А скарб, тобто Софія, народила йому дівчинку Лію якраз за дев'ять місяців спільного життя. Вже наприкінці п'ятдесятих повернулись вони у Дрокію, що на півночі Молдови, і отримав священник місце у маленькій сільській церкві. Лія була єдиною донькою Софії і Штефана. Там, у морозяному Магадані, Софія змогла завагітніти й народити лише доньку. А більше не змогла. І кохав її священник, і плакав її, і не міг надихатись своєю повітряною Софією. А вона померла. Чому? Навіщо? Відповіді не було. І всю свою любов спрямував отець Штефан на єдину доньку. Так і кликали її у школі всі 10 років навчання — Лія, донька священника.

Зрозуміло, що Штефан більше не одружився. Навіть якби не був священником, однак ніколи б не одружився. Він був начитаним, розумним, мудрим. Школу в Бухаресті закінчив. І читав Лії вечорами книжки, вірші, навчав її математики і всього, чого його навчили румуни. А вона задумала стати лікарем. І вступила із золотою медаллю в університет легко і без жодних труднощів. Вирішила стати психіатром. Душу зцілювати. Татову, тобто отця Штефана. Дуже вона в нього занедужала після смерті дружини.

Пізніше, коли зустріла свого обранця й покохала, народила йому чудового сина, а він взяв і поїхав. Тоді вирішила змінити фах. Бо як лікувати ту душу, якщо стільки покоління лікарів не зуміли її зцілити? Вирізати, як апендицит? Так і стала Лія хірургом.

Не те щоб Давид не кохав Лію, але занадто часто від'їжджав і вона без нього сумувала. А був Давид, тобто мій дід, каскадером. Знімали вони фільм у Кишиневі. У неділю він

гуляв Пушкінським парком і побачив її, Лію. Повітряну, як Софія, блакитнооку, як Штефан. А вони, грузини, дуже охочі до русявих та блакитнооких. Лія геть втратила здатність говорити й думати. Але недаремно вона була попівною. До весілля — ні-ні. А Давиду байдуже. Одружимося, якщо по-іншому ніяк.

Одружились. Штефан їх повинчав. А як же інакше? То й що, що комсомольці? Але Давид поїхав, робота у нього така — стрибати з висоти, на ходу з поїзда, трюки різноманітні видавати в автівках, які палають. І це йому подобалось. Тож народила Лія красунчика-сина за його відсутності. Приїжджав він іноді, тримав сина на руках. Правда, які ж стрічки знімали на «Молдова-фільм», що Давид стільки часу відсиджувався в Кишиневі? Йому серйозні зйомки до смаку, із чудернацькими трюками.

Андрія, сина Лії і Давида, виховував отець Штефан, а точніше двоюрідна сестра Штефана, Варвара. Своєї сім'ї вона не мала. Займатися хлопчиком їй було до вподоби.

А Лія навчалась. Добре навчалась. Їй потрібно було всі думки про Давида гнати геть. Де він, з ким проводить час по пів року? Те, що Давид — не ангел і дуже вдатний до жінок, було написано в нього на обличчі. Та це ще можна було простити. Але його не цікавив Андрій — ось що найбільше зачіпало Лію. Після третього курсу вона почала працювати медсестрою в хірургічному відділенні лікарні швидкої допомоги. Ви знаєте, що це? Краще не знати. А коли закінчила інститут і стала хірургом, прийшов час забрати Андрія в Кишинів. Там їй дали місце в тій самій лікарні, де вона працювала медсестрою і проходила практику. Не хотів священник розлучатись з онуком, але на все воля Божа.

Винайняли квартиру, а згодом, теж з Божою поміччю, зуміли вступити в кооператив, що в ті часи було досить складно. З цим Давид допоміг і його знамениті знайомства.

Відчував провину, пройдисвіт. Та й чорні очі Андрія, один в один його очі, все більше тягнули Давида до Кишинева. Разом з Андрієм до столиці переїхала й Варвара, двоюрідна сестра Штефана. А хто Андрія до школи відведе, хто приготує поїсти, хто казку розповість на ніч, якщо Лія пропадала в лікарні цілодобово?

Коли Андрію виповнилось п'ятнадцять, Давид взяв хлопчика на канікули до себе на зйомки чергового фільму. Скільки вражень! Закохався Андрій назавжди у кіномистецтво, точніше у створення кіно. Звісно, не про це мріяла Лія. Вона бачила сина знаменитим хірургом, доктором, академіком... А він вступив до ВДІКу в Москву на режисера. На першому курсі закохався у другокурсницю Тетяну з акторського. А як же митцю без кохання? Російська красуня, повітряна, блакитноока... Так-так, портрет Лії. Студентці красунчик припав до душі: чи то молдованин, чи то грузин. Гарним був майбутній режисер, та недосвідченим. А хто мав його навчити стати чоловіком, підказати, як поводитись з дівчатами? Тато далеко. Дід? Він священник, не буде розмовляти про це з онуком. Заповідям навчив — так. Чесним і правильним зростав Андрій.

Тетяна й Андрій почали зустрічатися. Майбутня актриса була досвідченою дівчиною. Але Андрій не розпитував її, звідки вона все знає. Щиро думав, що всі дівчата такі всезнайки. Можливо, мама чи бабця навчають їх, як поводитись з чоловіком у ліжку. Авжеж навчають! Йому було добре з Тетяною. Будував плани, як привезе дівчину до Кишинева, з мамою познайомить. З'являться діти. Але у планах майбутньої актриси дітей не було. Тож мене, верескливий згорток, відправили в Кишинів до бабусі, тобто до Лії.

А назвали мене Софією — ім'я гарне і спогад про Ліїну маму. Отець Штефан був дуже задоволений. Він ще

служив. А Варвара досі жила у Лії. Куди їй було подітись? Моя мама Тетяна на четвертому курсі знялась у фільмі, який прогримів на всю країну. Друга роль, але режисер — ні-ні, не мій тато, а справжній, іменитий — обіцяв їй головну роль. В очікуванні цього Тетяна перебралась до режисера, залишивши мого тата з душевною раною та малечою на руках. Руки були Ліїні й Варвари, але рана довго кривавила у татових грудях.

Тато теж добре навчався, був талановитим, тому став гарним режисером. Але маму не знімав жодного разу, навіть не прийняв назад після того, як вона покинула свого старого режисера. Хоча він і дав їй кілька головних ролей. Знаменитою зробив. Ось такі у мене батьки.

А я що? Пішла слідами Лії. Я все ще мріяла знайти той орган, який не знайшла Лія, але який точно потрібно вирізати й віддати псам. Тому що цей орган, на ім'я душа, якого ніхто ніколи не бачив, відповідає за настрій, за радість, за любов. І ось коли життя здається прекрасним, душа починає нудьгувати і вся радість кудись щезає. Дитина хоче мати маму і тата, як би добре їй не було з бабусею. Тож у мене свої розрахунки з душею.

Я традиції не зламала. Закохалась вже на першому курсі. Але так невдало, що тривалий час взагалі не хотіла нічого спільного мати з хлопцями. Тобто я з ними приятелювала, ходила в походи, сиділа поруч на заняттях, давала списувати, але не дозволяла нікому лізти в мою душу. Щойно хтось переступав поріг дружби і напрошувався на почуття, я одразу викреслювала його зі свого переліку друзів. Вони не хотіли втрачати мене, адже у мене була квартира в центрі Кишинева. Бабуся часто залишалась на ніч у лікарні, ми збирались у мене послухати музику, посперечатись про медицину, про літературу, про дівчат, пили вино. Але суперечки про дівчат розпочинались тоді, коли приїжджали

студенти з півдня Молдови з вином, а так — до дівчат не доходило.

А коли навчалась в Яссах, то витворила. Дозволила собі закохатись. В африканця. Облиште засуджувати мене! Бачили б ви його очі! Я зазирнула в них — і як у прірву впала. А м'язи, а тіло Аполлона! Який там Аполлон?! Якби він побачив Антуана, то заплакав би від заздрощів. Присів би тихенько в закутку і нервово закурив. Приїхала до мене на вихідні Лія, привезла смаколиків. Я їй розповіла, навіть продемонструвала їй предмет закоханості. Але Лія не зраділа і не розділила моє захоплення. Забрала з собою до Кишинева, швиденько затягнула до своєї подруги-гінеколога і вставила мені спіраль. Надійно. Не тому, що вона стара і не змогла б онука виняньчити. Але вирішила, що в нашому генофонді і так достатньо змішано різного коріння, не варто його розбавляти ще африканським. Вона сподівалась, що Антуан закінчить медінститут і спокійно поїде лікувати людей у свою Гвінею. Але Антуан теж був закоханий у мене, тому що я схожа чи то на маму Тетяну, чи бабцю Софію, тому що я така повітряна, блакитноока і русява. А в кого ще африканцю закохатись? З тим, що румунки гарні, ніхто не сперечається, але блондинки серед них трапляються рідко. А брюнеток в країні Антуана — нема де оку спочити.

Так, Лія демократична, навіть ліберальна, але мене вона любила понад усе на світі й дуже не хотіла віддавати заміж за африканця.

Давид вийшов на пенсію і переселився в Кишинів. Постарів, посивів, порозумнішав... І став таким позитивним, таким благонадійним, такі проповіді читав, які я навіть від отця Штефана не чула. Отець Штефан відійшов у засвіти, коли я вже переїхала до Румунії, ледь-ледь не дожив до мого кохання з Антуаном. На те була Божа

воля. А Варвара захотіла в село, так її туди потягнуло, так занудьгувала, що Лія відпустила її з Богом.

Наше кохання з Антуаном тривало два роки — стільки йому залишалось до диплома. Я закінчила інтернатуру, і мене відправили у славне місто Текуч. Це до дідька далеко, тобто не дуже світле місце. Це не Клуж-Напока, не Ясси й зовсім не Бухарест.

А куди подітися Антуану? Звичайно, у Гвінею, без мене. Але з раною в грудях. У моїх теж кривавила глибока рана, і я всім серцем занурилась в роботу. А робота, звісно, і не такі рани загоє! Зовсім Лія не хотіла, щоб я працювала в Румунії. Не тому, що не любила румунів, навпаки. Та й Кишинів не так далеко від Текуча, але це все-таки не двір в сусідню кімнату відчинити. А як заборониш? Я така ж вперта. Працювала ночами, вихідними. І стала гарним лікарем. А разом з тим вивчала французьку, тому що Антуан так гарно освідчувався нею мені в коханні!

І раптом помер Давид... Приїхав тато з Києва, тому що працював там після закінчення інституту, на кіностудії імені Довженка. Приїхав зі своєю дружиною Оксаною, гарною україркою, дуже схожою на Валерію Заклунну. З нею тато вже давно разом. З Оксаною ми на «ти», як подружки. Та й різниця у віці невелика. Коли я народилась, татові було дев'ятнадцять. А Оксана на десять років молодша від тата. Так що для мене вона і є подруга. І приятелювали ми гарно, розповідали таємниці, хихотіли й раділи кожній зустрічі. У мене є брат і сестра, з якими ми бачились рідко, але вони мені подобаються. Тато зі своєю родиною пожив у Лії десять днів. Після поминок, на дев'ятий день, вони повернулись до Києва. Я намагалась бути ближче до Лії, взяла відпустку, тому що вона сумувала. Лія ще працювала, хоча їй було вже за шістдесят. Вона не оперувала, працювала у клініці неподалік нашого будинку. Поїхала в село

і привезла Варвару, стареньку, згорблену, але зі світлим розумом. Вона напівлежала у фотелі в кухні й диктувала Лії рецепти супів, тому що тій дуже закортіло навчитися готувати все, що готували в селі.

Незвідані шляхи Твої, Господи! Мене виховала Варвара, і я вміла готувати так, що залюбки могла б заснувати свій маленький ресторан. Але я була лікарем. Гінекологом. Душу я не знайшла, лікувати її не стала, вирішила допомагати людям із земними хворобами. Жінкам...

Та Боже збережи, щоб я скаржилась на зарплату! Головне, Лії подобалось, що я стала лікарем. А хто мені ближче, ніж вона?

Маму, Тетяну, я іноді бачила по телевізору, вона знімалась у серіалах. Така вся позитивна, з повчаннями, така сімейна... Ми бачились востаннє, коли я навчалась на першому курсі. Поїхала до неї в Санкт-Петербург. Усе-таки мама, і я сумувала. Вона жила з якимось кіноробом, чи то кінооператором, чи то помічником якогось головного з чогось, у чому я не розбираюсь. І взагалі, мені байдуже, з ким вона жила. Але було зовсім не байдуже, що вона прийняла мене як далеку рідню, яка марнує її дорогоцінний час. Зустріла, обійняла, привезла додому. І побігла на зйомки, тому що ще один серіал, ще одна роль. А раптом остання? Я не дочекалась кінця канікул і поїхала раніше, залишила листа на ліжку і ключ у сусідки по комуналці. Написала їй все, що думаю про кіномистецтво загалом і про неї як маму зокрема. Вона зателефонувала, зрозуміло, але відтоді всі наші розмови телефоном складались з двох фраз: «Як справи?» і «Все гаразд». В її автобіографії в інтернеті прочитала, що у неї є донька Софія та син Артур. Я брата Артура ніколи не бачила. До якого гнізда вона його закинула, я навіть не спитала. Так що ближчих від Лії та Варвари у мене нікого немає.

Я була схиблена на книжках. Після Антуана я хлопця не переймалась. Тому що він був не лише гарним, але й начитаним, а як до мене залицявся...

На останньому курсі то в кіно, то на танці мене почав запрошувати колега Лучіан. Але таким вже нездалим він був на тлі Антуана, що я вирішила: нікого не потрібно, краще буду самотньою. Пішла до тієї самої подружки Лії, гінеколога, вона зняла спіраль, а ще й всі аналізи зробила. Все було добре, вона обіцяла, що народжувати зможу, тільки варто захотіти. Поки що мені не хотілось.

І що мене напоумило поїхати в Париж? Можливо, сподівалась зустріти Антуана? А можливо, трохи заробити? Не впевнена, але я так вирішила, і ніхто не здатен був збити мене з цього шляху. Але спершу купила комп'ютер і навчила Лію працювати на ньому. Ця справа припала їй до душі і за місяць вона знала стільки ж, скільки і я.

Отож, я, Софія Келугеряну, двадцять сім років, лікар — гінеколог, з румунським паспортом і дипломом в кишені пройшла паспортний контроль в аеропорту «Шарль де Голь» і вирушила у вісімнадцятий округ Парижа. Там мешкала моя шкільна подруга, яка приїхала вже давно, ще з молдовським паспортом. Вона прибирала квартири французьких євреїв. Так склалось. Знайшла ще одну сім'ю, потім ще одну, адже євреї розповідають один одному, хто і як прибирає. Поганих не порадять. А Єлена була гарною господинею. Тож євреї зауважень не мали. Мешкала моя шкільна подруга у тринадцятиметровій квартирі, помісячна платня за яку складала шістсот п'ятдесят євро. Щоб не платити такі гроші, вона взяла ще двох молдованок на диван, який тут називали клік-клак, а сама спала на розкладачці. Дівчатка платили їй по триста, вона додавала п'ятдесят. Те, що не було місця навіть для стільця, її не засмучувало. Навіщо все це потрібно,

коли додому приходили лише поспати? Гроші витратити даремно? Адже в Париж приїхали гроші заробляти, а не ніжитись у зручностях. Для мене Єлена принесла звідкись матрац. Платити за матрац і місце, де він лежить, я повинна двісті євро на місяць. Так що Єлена була у виграші з квартирою. Довелось погодитись.

Єлена домовилась мені про роботу. Про яку? Не лікарем же. Зрозуміло, прибирати квартири. Спершу в зубної лікарки. Квартира невелика, але дуже вже вибаглива хазяйка. Якщо впораюсь, то вона порекомендує мене іншим.

Тут всі рахували копійки, не те що в Молдові. Там, хоч і бідні, могли не їсти три дні, але сусідам і знайомим потрібно показати, що ти живеш краще за них. Це така хвороба, чи що?

Було це все восени. Тож навіть якщо я захотіла б підтвердити диплом, то документи можна подавати лише після Нового року. Єлена показала, як потрапити на Сакре-Кер, це базиліка на Монмартрі, перекладається як «Святе Серце». Я мала два дні, щоб побачити Париж. І відправити Лії мої фотографії з цього прекрасного міста. А потім підкати рукави й почати вичищати квартиру зубного лікаря.

Чи важко мені було? А кому легко? Я не зростала пестунчиком. А хто мав зі мною панькатись? Любити — любили, а ось особливо балувати не було кому. Дід Штефан старим був, він постійно розумні речі мені говорив. Варвара навчала мене готувати та прибирати. І не просто показувала. Коли я піросла й діставала до плити, вона подавала мені продукти і пояснювала, що і як з ними робити. Ось так я навчилась готувати. Вона брала мене на ринок і навчала вибирати продукти. Чи хотілось мені йти туди? Зрозуміло, що ні. Але Варвара говорила, що вже стара, сама не піде на цей мурашник — центральний ринок. А якщо я не піду з нею, то вона покине нас, піде у своє спокійне село, а я буду сама готувати для Лії і для себе. Мені нічого не було потрібно, а ось для Лії... Я уявляла, що прийде Лія з лікарні втомлена, після того як врятувала людське життя, а вдома ані крихти... Мені ставало соромно і я пленталась з Варварою на базар, навчалась торгуватись, потім готувати, прибирати, прасувати. А ось коли у Лії був вихідний, вона мене так балувала своїми наїдками, що кожний такий день був для мене святом. А кожний приїзд Давида був як Великдень Святий. У домі священника яке свято найголовніше? Певно що Великдень. І готували багато, і запрошував отець Штефан чимало гостей. А ще він ніс калачі і все, що приносили жінки із сіл, в дитячий будинок. Був такий неподалік від Дрокії. І отець Штефан часто його відвідував. Хоч і навчала радянська влада, що Бога нема, що релігія — опіум для пролетаріату, але в дитячому будинку всі раділи візиту священника.

Тож до лікарки Франсуази я прийшла підготовленою *femme de ménage* — хатньою робітницею. У неї я прибирала один раз на тиждень, з восьмої до шістнадцятої, тобто вісім годин по десять євро за годину. Єлена брала дванадцять євро за годину. Я вважалась початківцем, і мені платили десять. А що, не зле для дипломованого лікаря. Франсуазі сподобалось, і за її рекомендацією я розпочала працювати вісім годин на тиждень у її доньки. У доньки було двоє дітей і більше роботи, я затримувалась, але мені, однак, платили за вісім годин. Я мовчала і вичищала до блиску квартири, прибирала за варварами-дітьми, відклеювала жуйки з простирадл, джинсів і стола. Простіше було здати білизну у хімчистку, але то коштує грошей, і не буде Мішель платити і мені, і пральні.

Після того, як я зарекомендувала себе як чудова *femme de ménage* у Франсуази і Мішель, мені запропонували прибирати стоматологічні кабінети у приватній клініці. Їх було шість, там потрібно було прибирати з восьмої до одинадцятої години вечора або з п'ятої до восьмої ранку, і я наважилась попросити 12 євро за годину. Два дні на тиждень у мене були наповнені, а в інші я підміняла дівчат: українок, молдованок, румунок. Та ще й три години щовечора у клініці. Чудово.

Розпочинала я в понеділок з квартири Мішель. Мішель працювала адвокатом, була розлучена і виховувала двох дітей навпіл з колишнім чоловіком. Діти були, як і всі французькі діти. Їм дозволяли робити все, що спаде на думку. Тому в понеділок, після вихідних, Мішель викликала мене. Що вам сказати? Квартира була страшенно засмічена, брудний посуд переповнював раковину, біля пральної машини височіла купа брудної білизни. Але варто було бачити ще ванну та вбиральню. Я натягувала рукавички і бралася до роботи. Ні, не потрібна

мені спортивна зала, і бігати ранками теж не потрібно. Квартира Мішель з лишком все це заміняла...

Окрім того, іноді вихідними вона просила мене подбати про дітей. Домовились, що за вихідні платитиме по 12 євро за годину. І ось тоді я розпочала навчати дівчинку Ан-Марі всьому, чого навчала мене Варвара. Ан-Марі було дванадцять, і коли вона переодягалась, то одяг кидала на підлогу. Про її дев'ятирічного брата Алене взагалі не варто говорити. Вони не слухали мене, точніше нібито слухали, але не чули.

Я спитала Ан-Марі:

— Ан-Марі, ти любиш маму?

— Звісно люблю.

— А чому ти змушуєш її працювати більше, адже вона втомлюється?

— Я її не змушую.

— А те, що ти зневажаєш її роботу, не береться до уваги?

— Що ти вигадуєш, Софі?

— А хіба те, що вона купує тобі гарні речі, а ти кидаєш їх на підлогу, не означає, що ти нібито плюнула на її роботу?

— Я не думала про це.

— А ти подумай. Адже мама не може платити мені більше, ніж за один день на тиждень. А в інші дні хто прибирає? Тобі подобається жити у такому безладі?

— Я не думала про це.

Зрозуміло, не одразу Ан-Марі почала прибирати за собою, але речі почала складати до шафи. Це була хоч якась допомога.

У вівторок я прибирала у Франсуази. Їй було за шістдесят, працювати їй доводилось багато, тому що вона залишилась без квартири і грошей після того, як чоловік-адвокат переконав її переписати все на нього. Як це йому вдалось — важко сказати, але Франсуаза, нібито притомна жінка, через кохання втратила здоровий глузд. Жили вони разом довго

Літературно-художнє видання

Ольга Кецевіне

ПАРИЖ

зі смаком солоної
карамелі

Роман

Переклад з румунської *Андрія Мацейка*

Фото на обкладинці *Чие*

Редактор *Інна Криворук*

Дизайн і верстка *Анни Андрєєвої*

Формат 84x108/32. Ум. друк. арк. 7,15. Зам. № 1659.

Видавець і виготовлювач
в и д а в н и ч и й д і м
p u b l i s h i n g   h o u s e

Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ЧЦ № 1 від 10.07.2000 р.

телефон (0372) 552 943	адреса 58000, м. Чернівці, вул. Радищева, 10	e-mail info@bukrek.net	web-сайт www.bukrek.net
----------------------------------	---	----------------------------------	-----------------------------------